

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ...37.../2023

(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης δικογράφου έφεσης 2/08.01.2020 & αριθμός
ορισμού δικασίμου έφεσης 31/4/09.01.2020)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή [redacted], Πρωτοδίκη, η
οποία ορίσθηκε από την Προϊσταμένη Πρόεδρο Πρωτοδικών του Πρωτοδικείου
[redacted] δια της με αριθμό 12/26.01.2022 πράξεώς της και από τον
Γραμματέα [redacted]

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 10^η Φεβρουαρίου
2022, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ – ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Ανώνυμης Εταιρίας με την
επωνυμία [redacted]

η οποία εδρεύει στην [redacted]
και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. [redacted] – Δ.Ο.Υ. [redacted]
η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο δια του πληρεξουσίου της,
δικηγόρου του Δ.Σ. [redacted] ο οποίος

κατέθεσε έγγραφες προτάσεις και υπέβαλε το με αριθμό Α46236/10.02.2022 Γραμμάτιο Προκαταβολής Εισφορών και Ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ – ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ : 1) Αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», ο οποίος εδρεύει στην Αθήνα [οδός Στουρνάρη αρ. 35] και εκπροσωπείται νόμιμα και 2) Αστικής Μη Κερδοσκοπικής Εταιρίας με την επωνυμία «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΤΕΝΙΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», η οποία εδρεύει στον Δήμο Φιλοθέης Αττικής [Λ. Μεσογείων αρ. 231] και εκπροσωπείται νόμιμα, αμφότεροι οι οποίοι παραστάθηκαν στο ακροατήριο δια του πληρεξουσίου τους, δικηγόρου του Δ.Σ. ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις και υπέβαλε το με αριθμό Α46210/09.02.2022 Γραμμάτιο Προκαταβολής Εισφορών και Ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου

Η εκκαλούσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Ειρηνοδικείου την από 07.01.2020 έφεσή της κατά της με αριθμό 120/2019 απόφασης του Ειρηνοδικείου εκδοθείσας κατά την ειδική διαδικασία, η οποία έλαβε αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 2/08.01.2020 και εν συνεχεία προσδιορίστηκε για να συζητηθεί, δια της με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 31/4/09.01.2020 πράξεως, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, ενώ εγγράφηκε και στο οικείο πινάκιο.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, μετά την εκφώνησή της σύμφωνα με τη σειρά εγγραφής της στο πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν ως ανωτέρω αναφέρεται, οι δε πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα με φωνοληψία τηρηθέντα (άρθρο 256 παρ. 1 & 3 σε

συνδυασμό με το Π.Δ. 326/2001) πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

I. Η κρινόμενη έφεση ασκήθηκε νομότυπα, με προηγούμενη κατάθεση του δικογράφου της στη γραμματεία του δικαστηρίου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, εμπρόθεσμα και δη προ πάσης κοινοποίησως (άρθρα 495 παρ.1, 500, 511, 516 παρ.2, 517, 518 παρ.2, 520 παρ.1 ΚΠολΔ) και παραδεκτά με την κατάθεση του οικείου παραβόλου (βλ. σχετική επισημείωση στην έκθεση κατάθεσης του δικογράφου της κρινόμενης έφεσης ενώπιον του Ειρηνοδικείου με την οποία πιστοποιείται η κατάθεση του με αριθμό 31557069195003090086 ηλεκτρονικού παραβόλου) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 495 παρ.3 στχ. Α' περ. α ΚΠολΔ. Ως εκ τούτου, νόμιμα φέρεται στο Δικαστήριο αυτό προς εκδίκαση (άρθρο 17Α ΚΠολΔ) και πρέπει, αφού γίνει τυπικά δεκτή, να εκδικασθεί κατά την ίδια διαδικασία με την οποία εκδόθηκε η εκκαλουμένη (τακτική διαδικασία) και να εξετασθεί ως προς το παραδεκτό και τη βασιμότητα των λόγων της (άρθρα 532, 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

II. Ο Ν. 2121/1993, όπως ισχύει και μετά την τροποποίηση των διατάξεών του από τις διατάξεις του Ν. 4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20.07.2017), προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, η οποία διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά τη θέσπιση του Ν. 4481/2017, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λπ., ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος

Διαδικασία

καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 Ν. 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ. 1 και 3 Ν. 2121/1993). Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2 Ν. 2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες, διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης [ΜονΠρωτΠειρ (ΑσφΜ) 54/2018 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»]. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 3 Ν. 4481/2017, ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, ενώ «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. Ως «χρήστης», σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, νοείται κάθε πρόσωπο ή οντότητα που εκτελεί πράξεις που υπόκεινται στην άδεια των

Διαδικασία

δικαιούχων, στην αμοιβή των δικαιούχων ή στην καταβολή αποζημίωσης στους δικαιούχους και το οποίο δεν ενεργεί υπό την ιδιότητα του καταναλωτή. Επίσης, το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 Ν. 4481/2017 ορίζει ότι: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού μπορούν να συνιστούν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στον οποίο αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα την εξουσία, ιδίως, να διαπραγματεύεται, να χορηγεί άδειες, να συμφωνεί το ύψος των αμοιβών, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια, να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες και να τη διανέμει στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. 2. Για τη χορήγηση της άδειας λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις του παρόντος νόμου για τη συλλογική διαχείριση». Επιπλέον, κατά το άρθρο 7 παρ. 1 και 2 Ν. 4481/2017, «οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του Ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του Ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική

συμφωνία. Επίσης, νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Εξάλλου, το άρθρο 22 παρ. 1-7 του ίδιου νόμου προβλέπει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι χρήστες διεξάγουν διαπραγματεύσεις για τη χορήγηση αδειών χρήσης των δικαιωμάτων με καλή πίστη και στο πλαίσιο αυτό ανταλλάσσουν κάθε αναγκαία πληροφορία. 2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους, αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 του Ν. 2121/1993. 3. Οι όροι χορήγησης αδειών χρήσης βασίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια που δεν εισάγουν διακρίσεις. Κατά τη χορήγηση αδειών χρήσης δικαιωμάτων που αφορούν σε επιγραμμικές υπηρεσίες οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν υποχρεούνται να χρησιμοποιούν ως προηγούμενο τους όρους χορήγησης αδειών χρήσης που έχουν συμφωνηθεί με έναν χρήστη, όταν ο χρήστης αυτός παρέχει ένα νέο είδος επιγραμμικής υπηρεσίας, το οποίο είναι διαθέσιμο στο κοινό της ΕΕ για λιγότερο από τρία (3) έτη. 4. Για τη χορήγηση άδειας οι χρήστες υποβάλλουν σχετικό αίτημα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αναφέροντας μεταξύ άλλων τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τον σκοπό αυτόν. Μετά τη λήψη όλων των σχετικών πληροφοριών ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, χορηγεί την άδεια, εκτός εάν συντρέχει λόγος άρνησης, τον οποίο γνωστοποιεί με ειδική αιτιολογία εγγράφως στον χρήστη και κοινοποιεί στον ΟΠΙ. 5. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν τη δυνατότητα στους χρήστες να επικοινωνούν με αυτούς με ηλεκτρονικά μέσα, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας να υποβάλλουν αναφορές σε σχέση με τη χρήση άδειας. 6. Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε

Διαδικασία

χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης είτε του χρήστη είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των Ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις. Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει. 7. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 Ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των Ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παρ. 6». Επιπρόσθετα, το άρθρο 23 παρ. 1-3 Ν. 4481/2017 ορίζει ότι: «1. Οι δικαιούχοι πρέπει να λαμβάνουν κατάλληλη αμοιβή για τη χρήση των έργων τους. Οι χρεώσεις πρέπει να είναι εύλογες σε σχέση, μεταξύ άλλων, με την οικονομική αξία της χρήσης των δικαιωμάτων στο εμπόριο, αφού ληφθούν υπόψη η φύση και η έκταση της χρήσης των έργων και άλλων αντικειμένων προστασίας, καθώς και σε σχέση με την οικονομική αξία των υπηρεσιών που παρέχει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης στον χρήστη. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ενημερώνουν τον ενδιαφερόμενο χρήστη για τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό των χρεώσεων αυτών. 2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον ΟΠΙ, αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου. Κατά τη

Διαδικασία

διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. 3. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών μπορούν να καταρτίζουν συμφωνίες που ρυθμίζουν την αμοιβή, την οποία καταβάλλει ο χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του παρόντος νόμου και του Ν. 2121/1993. Οι συμφωνίες αυτές, όπως και κάθε τροποποίηση αυτών, κοινοποιούνται αμέσως στον ΟΠΙ και αναρτώνται στις ιστοσελίδες των μερών και του ΟΠΙ». Σύμφωνα δε με το άρθρο 54 παρ. 1 Ν. 4481/2017, «από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου καταργείται κάθε διάταξη που αντίκειται στο νόμο αυτόν, με την επιφύλαξη του ν. 988/1943, ο οποίος διατηρήθηκε σε ισχύ με την παρ. 2 του άρθρου 72 του Ν. 2121/1993. Επίσης, με την επιφύλαξη της παραγράφου 12 του άρθρου 53 και της παραγράφου 14 του παρόντος άρθρου, καταργούνται τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993 και η παρ. 3 του άρθρου 72 του Ν. 2121/1993». Περαιτέρω, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή, χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα, ραδιοτηλεοπτική μετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, που λαμβάνουν ραδιοτηλεοπτικά οι πελάτες ξενοδοχείων («κοινό») από τις εγκαταστημένες στα δωμάτια τους συσκευές τηλεόρασης και ραδιοφώνου, τις οποίες μπορούν αυτοί κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν, με συνέπεια να συντρέχει περίπτωση δημόσιας εκτέλεσης υπό την έννοια του Ν. 2121/1993, πρέπει να γίνει υπό το φως των σκοπών των οδηγιών 92/100/EK του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19.11.1992, και 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29.05.2001, και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει τον εφαρμοστικό αυτών Ν. 2121/1993. Το δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής και, μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητάς του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής όπου βρίσκεται, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν εκεί

(τουριστικός ή επαγγελματικός), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα παρακολούθησης ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και οι ιδιωτικοί ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με προστατευμένα έργα, ο βαθμός της τηλεθέασης αυτών, σε συνδυασμό με τις συμβατικώς καθοριζόμενες τιμές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων για παρόμοιες περιπτώσεις, ήτοι το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης, από τους πελάτες τους, έργων προστατευομένων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ίδιου ή άλλου δικαστηρίου για επιχειρήσεις ανάλογης κατηγορίας και θέσεως. Επίσης, κατά τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 Ν. 2121/1993, «δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τη διάταξη αυτή συνάγεται σαφώς ότι ο καταρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Για αυτή τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Βασική δε προϋπόθεση για να θεωρηθεί η εκτέλεση, χρήση ή παρουσίαση του έργου δημόσια είναι να απευθύνεται αυτή και να γίνεται προσιτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού». Υπό την έννοια αυτή, υπάρχει δημόσια εκτέλεση έργου κάθε φορά που ο λαμβάνων το ραδιοφωνικό ή τηλεοπτικό σήμα δημιουργεί τις κατάλληλες συνθήκες ώστε να καταστήσει το σήμα αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων στα πλαίσια άσκησης της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του

στόχων. Συνεπώς, όταν ο λήπτης οποιοσδήποτε εκπομπής (ραδιοτηλεοπτικής ή ραδιοφωνικής) με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (λ.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επαγγελματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων ώστε η εκπομπή να λαμβάνεται και από πρόσωπα στα οποία παρέχει υπηρεσίες σε χώρο που ο ίδιος τους προσφέρει ή είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής αλλά για άλλη, ανεξάρτητη, πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής [ΜονΕφΑΘ 1052/2016, ΜονΠρωτΚω (ΑσφΜ) 81/2018, ΜονΠρωτΚερκ (ΑσφΜ) 1737/2018, σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»], Έτσι, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μετάδοσης του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο υπό την προεκτεθείσα έννοια κοινό, χωρίς ο χαρακτήρας αυτός να αναιρείται από τον ιδιωτικό χαρακτήρα των δωματίων του ξενοδοχειακού συγκροτήματος (ΑΠ 651/2013 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Με την από 17.06.2015 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 139/22.06.2015 αγωγή τους οι ενάγοντες [και ήδη εφεσίβλητοι] ότι συστάθηκαν και λειτουργούν νόμιμα κατά τις διατάξεις του νόμου 2121/1993, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων, των Ελλήνων ηθοποιών ο πρώτος εξ αυτών και των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών – εκτελεστών ο δεύτερος και ότι οι ως άνω αναφερόμενοι ηθοποιοί, μουσικοί, τραγουδιστές – ερμηνευτές και παραγωγοί τους έχουν αναθέσει τη διαπραγμάτευση για τον καθορισμό και την είσπραξη της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 Ν. 2121/1993. Ότι αυτοί [οι ενάγοντες – εφεσίβλητοι] έχουν συσταθεί κατά τα αναλυτικά στο δικόγραφο της αγωγής τους αναφερόμενα, σύμφωνα με τις εκεί σημειούμενες πράξεις και αποφάσεις των

Διαδικασία

αρμοδίων οργάνων της Πολιτείας και ότι ειδικά στον δεύτερο εξ αυτών, ο οποίος συστάθηκε το έτος 2011, οι οργανισμοί – μέλη του τού ανέθεσαν με πληρεξουσιότητα και κατ' αποκλειστικότητα να ασκεί στο όνομά του και για λογαριασμό του όλες τις εξουσίες και τα δικαιώματα αυτών που είχαν γεννηθεί προς της ιδρύσεώς του και στα οποία περιλαμβάνεται και η είσπραξη της αμοιβής και περαιτέρω ότι, ως οι μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των άνω κατηγοριών δικαιούχων έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς, και ενδεικτικά αναφερόμενους, αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των ξένων καλλιτεχνών για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων. Ότι, περαιτέρω, συνέταξαν από κοινού και νομίμως δημοσίευσαν αμοιβολόγιο ως προς τη χρήση των ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων για κάθε δωμάτιο ξενοδοχείου με την αναφερόμενη σε αυτό δίκαιη και εύλογη αμοιβή, ενώ επιπλέον κατάρτισαν με το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος συμφωνία – μνημόνιο, με ιδιαίτερα ευνοϊκούς όρους για τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που θα προσχωρούσαν σε αυτή, προκειμένου να αποφευχθεί η δικαστική επιδίωξη των αμοιβών τους. Ότι η εναγόμενη [και ήδη εκκαλούσα], η οποία έχει στην ιδιοκτησία της και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο Α' κατηγορίας – τριών αστέρων με την επωνυμία

που βρίσκεται στην αν και είναι μέλος του
Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, μέχρι την κατάθεση της ένδικης αγωγής, αλλά και νωρίτερα της με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 482/118/2014 αίτησης ασφαλιστικών μέτρων για τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αμοιβής τους, δεν έχει προσχωρήσει στο ανωτέρω μνημόνιο και αρνείται να της προσέλθει σε σχετική συμφωνία μαζί τους, προς καθορισμό της εύλογης αμοιβής και καταβολή αυτής, παρά το γεγονός ότι κατά τα έτη 2008 έως και 2012, προέβη σε δημόσια παρουσίαση των έργων των παραπάνω καλλιτεχνών και παραγωγών, με τηλεοράσεις και ραδιόφωνα εγκατεστημένα σε καθένα εκ των εξήντα εννέα δωματίων του ανωτέρω ξενοδοχείου ιδιοκτησίας της, δια των οποίων τηλεοράσεων και ραδιοφώνων οι πελάτες του ξενοδοχείου είχαν δυνατότητα ελεύθερης πρόσβασης και χρήσης σε 24ωρη βάση σε όλα τα έργα και το ρεπερτόριο των μελών των εναγόντων

που μεταδίδονται μέσω των κρατικών και ιδιωτικών ραδιοηλεκτρονικών σταθμών. Ότι με αυτόν τον τρόπο εκμεταλλεύεται το ρεπερτόριο των μελών τους και στερεί σκόπιμα, μεθοδευμένα και συστηματικά από όλους τους δικαιούχους την εύλογη και νόμιμη αμοιβή τους. με βάση δε το ιστορικό αυτό, επικαλούμενοι προσθέτως τη έκδοση της με αριθμό 235/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου επί της παραπάνω αναφερόμενης αιτήσεώς τους για τον καθορισμό της προσωρινής εύλογης αμοιβής κατ' άρθρο 49 Ν. 2121/1993, ζήτησαν α) να καθορισθεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που δικαιούνται για την παραπάνω αιτία στο ποσό των 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 36,50 ευρώ ανά δωμάτιο για το χρονικό από την 01.01 έως την 31.12, ήτοι για καθένα από τα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012 και συνολικά στο ποσό των 12.592,50 ευρώ, πλέον του εκάστοτε αναλογούντος ΦΠΑ, όπως το ποσό αυτό αναλύεται ειδικότερα στην αγωγή, β) να καθορισθεί οριστικά ως εύλογη αποζημίωση της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους ίδιους [τους ενάγοντες – εφεσίβλητους] ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς και ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, τραγουδιστές και μουσικούς, ήτοι το ποσό των 6.296,25 ευρώ για έκαστο των εναγόντων, γ) να υποχρεωθεί η εναγόμενη [ήδη εκκαλούσα] να τους καταβάλει το αιτούμενο ποσό για την κάθε κατηγορία στον κάθε ενάγοντα οργανισμό, με τον νόμιμο τόκο από την πρώτη ημέρα κάθε επόμενου έτους χρήσης, άλλως από την επίδοση της ανωτέρω αναφερόμενης αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, άλλως από την επίδοση της αγωγής, δ) να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή και ε) να καταδικαστεί η εναγόμενη στα δικαστικά τους έξοδα. Η εναγόμενη [και ήδη εκκαλούσα] από την πλευρά της αρνήθηκε τα θεμελιωτικά της βάσης της σε βάρος της αγωγής πραγματικά περιστατικά, καθώς και τα αιτούμενα αγωγικά κονδύλια, ισχυριζόμενη περαιτέρω ότι η ένδικη αξίωση ασκείται καταχρηστικά για τους λόγους που αναλυτικότερα εξέθετε στις προτάσεις της. Ειδικότερα, κατά τα ανωτέρω η εναγόμενη ισχυρίστηκε, μεταξύ άλλων, ότι αποτελεί επιχείρηση που λειτουργεί εποχιακά και ότι η αιτούμενη αμοιβή είναι υπερβολική, συγκριτικά με την καθοριζόμενη στο μνημόνιο – συμφωνία των εναγόντων με το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος αμοιβή για ξενοδοχεία όμοιας κατηγορίας, τα οποία λειτουργούν έως έξι (6) μήνες το χρόνο. Επί αυτών των ισχυρισμών των διαδίκων το πρωτοβάθμιο δικαστήριο

[Ειρηνοδικείο] εξέδωσε κατά την τακτική διαδικασία την προσβαλλόμενη με αριθμό 120/2019 απόφασή του, με την οποία, αφού έκρινε παραδεκτή και εν μέρει νόμιμη την κρινόμενη αγωγή, καθόσον απορρίφθηκε ως μη νόμιμο το παρεπόμενο αίτημα για την έναρξη της τοκογονίας από την επομένη της λήξης κάθε έτους του επίδικου διαστήματος, δοθέντος ότι οι ενάγοντες οργανισμού συλλογικής διαχείρισης δεν επικαλέστηκαν [δικαστική ή εξώδικη] όχληση της εναγομένης για καταβολή των αιτούμενων ποσών κατά τον ως άνω χρόνο, ούτε συνήχθη δήλη μέρα καταβολής τους, ώστε να καταστεί η εναγόμενη υπερήμερη και να οφείλει έκτοτε τόκους υπερημερίας, καθώς και το αίτημα για τοκοδοσία του κονδυλίου οφειλόμενου ΦΠΑ πριν την καταβολή των αιτούμενων ποσών, δοθέντος ότι στο ποσό που αντιστοιχεί στον νόμιμο ΦΠΑ η περί τοκοδοσίας υποχρέωση γεννιέται από τη στιγμή της καταβολής της εύλογης αμοιβής και της εκδόσεως της σχετικής προς τούτο απόδειξης από τους ενάγοντες, έκανε δεκτή την αγωγή αυτή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη και συγκεκριμένα

α) καθόρισε το ύψος της ενιαίας και εύλογης αποζημίωσης που όφειλε να καταβάλει η εναγόμενη προς του ενάγοντες, για την από μέρους της δημόσια παρουσίαση έργων των μελών τους, μέσω συσκευών τηλεόρασης εγκατεστημένων στα δωμάτια του παραπάνω αναφερόμενου ξενοδοχείου ιδιοκτησίας της για καθένα από τα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012 στο συνολικό ποσό των 2.518,50 ευρώ, ήτοι συνολικά στο ποσό των 12.592,50 ευρώ, β) επιμέρισε την κατά τα ανωτέρω ορισθείσα αμοιβή κατά ποσοστό 50% υπέρ εκάστου των εναγόντων, γ) υποχρέωσε την εναγομένη να καταβάλει το κατά ανωτέρω ποσό που αντιστοιχούσε σε κάθε δικαιούχο – ενάγοντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 482/118/2014 αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, ενώ ως προς το ποσό του αναλογούντος ΦΠΑ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της έκδοσης του αντίστοιχου παραστατικού είσπραξης από πλευράς καθενός εκ των εναγόντων, δ) κήρυξε την απόφαση προσωρινά εκτελεστή για το ήμισυ του επιδικασθέντος σε κάθε ενάγοντα ποσού και ε) καταδίκασε την εναγόμενη στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των αντιδίκων της, απορρίπτοντας συναφώς όλους τους ισχυρισμούς και ενστάσεις που προέβαλε η εναγομένη. Ήδη με την κρινόμενη έφεσή της, η εναγόμενη παραπονείται κατά της ανωτέρω (120/2019)

απόφασης του Ειρηνοδικείου για τους λόγους που αναλυτικότερα εκτίθενται στο οικείο δικόγραφο, οι οποίοι ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων. Επισημαίνεται ότι η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα έχει επί της ουσίας ενσωματώσει στο δικόγραφο της έφεσης το κείμενο των προτάσεων που κατέθεσε ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, γεγονός όμως που δεν επιδρά εν προκειμένω στο ορισμένο των λόγων της κρινόμενης εφέσεως, όπως αυτοί συνάγονται από τους ανωτέρω ισχυρισμούς, τούτο δε διότι η εκκαλούσα εν προκειμένω επικαλείται και πραγματικά ελαττώματα της πρωτόδικης απόφασης [πλημμελής εκτίμηση των αποδείξεων]. Ειδικότερα, από τις διατάξεις των άρθρων 118 αρ. 4, 520 παρ. 1 και 522 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το έγγραφο της εφέσεως πρέπει, μεταξύ των άλλων, να περιέχει αίτηση και τους λόγους αυτής. Και ως προς μεν την αίτηση, αυτή υπάρχει και είναι ορισμένη εάν ζητείται η εξαφάνιση ή μεταρρύθμιση της εκκαλούμενης αποφάσεως ως προς όλες ή μερικές από τις διατάξεις της, σχετικώς με το αιτητικό της αγωγής, ανταγωγής κ.λπ., οι δε λόγοι εφέσεως συνίστανται σε ορισμένες αιτιάσεις κατά της εκκαλούμενης αποφάσεως που αναφέρονται είτε σε παραδρομές του εκκαλούντος, είτε σε νομικά ή πραγματικά σφάλματα του δικαστή. Στα τελευταία ανάγεται και η πλημμελής εκτίμηση των αποδείξεων, η οποία επαρκώς προσδιορίζεται από τη μνεία ότι εξ αυτής οδηγήθηκε το δικαστήριο σε εσφαλμένο πόρισμα και διατακτικό, χωρίς να είναι αναγκαία η εξειδίκευση των σφαλμάτων περί την εκτίμηση των αποδείξεων, αφού το Εφετείο εξαιτίας του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της εφέσεως (άρθρο 522 ΚΠολΔ) επανεκτιμά από την αρχή την ουσία της υποθέσεως και κρίνει την ορθότητα του διατακτικού, κατ' άρθρο 534 του ίδιου Κώδικα (ΑΠ 1183/1995 ΕπιθΙΚΑ 30.193, ΕφΠατρ 279/2018 σε ΤΝΠ ΔΣΑ «Ισοκράτης»).

III. Από την επανεκτίμηση των αποδεικτικών μέσων και ειδικότερα από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρα απόδειξης που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου [η εναγόμενη δεν εξέτασε μάρτυρα], η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την προσβαλλόμενη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του ως άνω δικαστηρίου, τα έγγραφα που με επίκληση προσκόμισαν οι διάδικοι ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, τα οποία λαμβάνονται όλα ανεξαιρέτως υπόψη, παρά την τυχόν ειδικότερη σε κάποιο

Διαδικασία

από αυτά παρακάτω, είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή τεκμηρίων, στα οποία περιλαμβάνονται έγγραφα προηγηθεισών πολιτικών δικών μεταξύ των και εδώ διαδίκων, σε συνδυασμό και με τις ομολογίες που ειδικότερα αναφέρονται παρακάτω (άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου αυτού, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, τα οποία είναι ηθοποιοί για τον πρώτο ενάγοντα και μουσικοί, ερμηνευτές – τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας για τον δεύτερο ενάγοντα, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυσή τους έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του Ν. 2121/1993, όπως μεταγενέστερα τροποποιήθηκε και ισχύει σήμερα, και η λειτουργία καθενός από αυτούς εγκρίθηκε με νόμιμα δημοσιευθείσες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, σχετικές αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με τις παραγράφους 4 & 5 του άρθρου 54 του ως άνω νόμου την αντιπροσωπευτικότητά τους, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται, τους καλλιτέχνες που καλύπτουν, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού τους. Όπως προκύπτει δε από τους καταλόγους τους, ο αριθμός τούτων είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι οι ανωτέρω οργανισμοί αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Συνεπώς, τεκμαίρεται, εν προκειμένω, ότι οι αιτούντες οργανισμοί έχουν αρμοδιότητα για τη διαχείριση και προστασία όλων των έργων, όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ανωτέρω κατηγορίες και, ως εκ τούτου, νομιμοποιούνται, ενεργώντας στο όνομά τους, στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών τους. Μεταξύ άλλων, νομιμοποιούνται να αξιώνουν, με κατάρτιση συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικά, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 Ν. 2121/1993 εύλογη αμοιβή από εκείνους, οι οποίοι, χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή αμοιβής, προβαίνουν σε ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και παρουσίαση έργων και προγραμμάτων, στα οποία συμμετέχουν οι δικαιούχοι – μέλη των εναγόντων οργανισμών, ενώ οι τελευταίοι υποχρεούνται να

Διαδικασία

προβαίνουν σε σχετικές διαπραγματεύσεις με τους χρήστες, προς κατάρτιση συμφωνιών για την εύλογη αμοιβή και να την εισπράττουν. Ακολούθως, για την υλοποίηση του ως άνω σκοπού τους, συνήψαν επίσης συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρίες πνευματικής ιδιοκτησίας, οι οποίες λειτουργούν στο εξωτερικό, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι, αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή αλλοδαποί ηθοποιοί, μουσικοί, ερμηνευτές – τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας για τη χρήση του καλλιτεχνικού τους ρεπερτορίου στην ημεδαπή. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η εναγόμενη εταιρία έχει στην ιδιοκτησία της και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο, τριών αστέρων κατά το επίδικο χρονικό διάστημα και ήδη τεσσάρων, με τον διακριτικό τίτλο [redacted] το οποίο διαθέτει συνολικά 69 δωμάτια και βρίσκεται στην [redacted]. Σε όλα τα δωμάτια του ως άνω ξενοδοχείου είναι εγκατεστημένες συσκευές τηλεόρασης και έτσι παρέχεται στους πελάτες η δυνατότητα διαρκούς πρόσβασης σε όλα τα τηλεοπτικά προγράμματα που μεταδίδουν τηλεοπτικοί σταθμοί της χώρας. Ειδικότερα, οι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου δέκτες τηλεόρασης είναι συνδεδεμένοι με κεντρική κεραία, η οποία λαμβάνει τα προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών που μεταδίδονται καθημερινά στην ελληνική επικράτεια, κατά το χρονικό διάστημα από 01.01.2008 έως 31.12.2012, από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει αυτού, ερμηνείες, παραγωγές και έργα που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι ενάογντες οργανισμοί, προβάλλονταν, κατά την ανωτέρω χρονική περίοδο, σε καθημερινή βάση, από όλους τους τηλεοπτικούς σταθμούς σε ευρεία κλίμακα, με κάλυψη όλων των έργων των δημιουργών, λαμβάνοντας υπόψη την πληθώρα των τοπικής και πανελλήνιας εμβέλειας τηλεοπτικών σταθμών που εξέπεμπαν πρόγραμμα, κατά τον ανωτέρω χρόνο. Η εναγόμενη, επομένως, στο πλαίσιο της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα ως άνω τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι συγκροτούν την έννοια του κοινού, όταν αυτοί βρίσκονταν στα δωμάτιά τους,

διαμορφώνοντας τις κατάλληλες συνθήκες, με τις παραπάνω πράξεις της, ήτοι με την εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη, κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα τηλεοπτικά προγράμματα των τηλεοπτικών σταθμών τοπικής και πανελληνίας εμβέλειας, τη διοχέυτευση των λαμβανόμενων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και την τοποθέτηση σε αυτά τα δωμάτια τηλεοπτικών συσκευών. Σημειώνεται ότι δεν αποδείχθηκε ότι στα δωμάτια υπάρχουν εγκατεστημένα και ραδιόφωνα, εκτός από τηλεοπτικές συσκευές. Όμως, μουσική και τραγούδια, ήτοι δημιουργίες των καλλιτεχνών, για τους οποίους ενεργεί η δεύτερη ενάγουσα, προβάλλονταν και από την τηλεόραση και συνεπώς, οι πελάτες της επιχείρησης της εναγόμενης είχαν τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν μέσω αυτής. Είναι, λοιπόν, προφανές ότι παρόλο που στην προκειμένη περίπτωση δεν γίνεται εκ μέρους της εναγόμενης χρήση υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μετάδοσης, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη, ανεξάρτητη, πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από όλο το κοινό, ενώ οι ενάγοντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Με αυτόν τον τρόπο η εναγόμενη, ως χρήστης και λήπτης της τηλεοπτικής μετάδοσης, παρουσίασε αυτήν (την τηλεοπτική εκπομπή), χωρίς δικαίωμα σε άλλο από το προοριζόμενο κοινό, προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερόμενων επιχειρηματικών της σκοπών και η ενέργειά της αυτή θεωρείται δημόσια παρουσίαση, υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 Ν. 2121/1993, των διαχειριζόμενων και προστατευόμενων από τους ενάγοντες έργων. Προς τούτο, υφίσταται στην κρινόμενη περίπτωση δικαίωμα των εναγόντων να αξιώνουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων των μελών τους, η οποία λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγόμενης και αυτή έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους ενάγοντες την εν λόγω αμοιβή. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι μεταξύ του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος και των εναγόντων έχει καταρτιστεί Συμφωνία – Μνημόνιο για την εξωδικαστική επίλυση του ζητήματος που προέκυψε από τη δημόσια παρουσίαση των

έργων και την καταβολή των αμοιβών, στα πλαίσια της οποίας ορίστηκε ένα εύλογο χρονικό διάστημα για την προσχώρηση κάθε ενδιαφερόμενου σε αυτήν, ήτοι έως την 31.12.2011, ενώ επιπλέον συνομολογήθηκε ρητά ότι, για οποιοδήποτε μέλος του Επιμελητηρίου προσχωρήσει στο μνημόνιο αυτό έως την 31.12.2011, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν θα διεκδικήσουν οποιαδήποτε αμοιβή για τα παρελθόντα έτη, ήτοι έως και το έτος 2010, και ότι, για όσα μέλη του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος δεν προσχωρήσουν στο Μνημόνιο θα ισχύει το αμοιβολόγιο που έχει δημοσιευθεί από τους ενάγοντες. Για τα ανωτέρω, οι ενάγοντες ενημέρωσαν σχετικά, μέσω ηλεκτρονικής αλληλογραφίας, τα μέλη του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η εναγόμενη, τάσσοντας προθεσμία προσχώρησης στην εν λόγω συμφωνία. Ειδικά δε ως προς το αμοιβολόγιο, σημειώνεται ότι οι ενάγοντες συμφώνησαν και κατάρτισαν από κοινού κατάλογο με τις αμοιβές των δικαιούχων που εκπροσωπούν και έπρεπε να καταβάλουν οι ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που χρησιμοποιούν τηλεοράσεις και ραδιόφωνα για την εκπομπή προγραμμάτων, το οποίο δημοσιεύθηκε σε πανελλήνιας κυκλοφορίας εφημερίδες και συγκεκριμένα στην εφημερίδα ΑΥΓΗ και στο φύλλο της 24.04.2003, στην εφημερίδα ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ στο φύλλο της 24.04.2003 και στην εφημερίδα ΝΑΤΕΜΠΟΡΙΚΗ στο φύλλο της 24.04.2003. με βάση τα παραπάνω, η ενιαία και εύλογη αμοιβή, την οποία όρισαν οι ενάγοντες για ξενοδοχειακές επιχειρήσεις τριών αστέρων, όπως ήταν κατά το επίδικο χρονικό διάστημα το ξενοδοχείο της εναγόμενης, ανέρχεται στο ποσό των 0,10 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο για καθένα από τα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012. Παρά το γεγονός, όμως, ότι η εναγόμενη παρείχε στους πελάτες της τα έργα των μελών των εναγόντων, και μάλιστα καθ' όλο το επίδικο χρονικό διάστημα, ήτοι από 01.01.2008 έως 31.12.2012, δεν προσχώρησε στην προρρηθείσα συμφωνία – μνημόνιο, αλλά ούτε και επιδίωξε να έρθει με οποιονδήποτε τρόπο σε επικοινωνία με τους ενάγοντες είτε έως τη λήξη της ταχθείσας, κατά τα ανωτέρω προθεσμίας, είτε έστω μετά την άσκηση αιτήσεως, από πλευράς των εναγόντων, για τον προσωρινό δικαστικό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής τους από την άνω αιτία. Επισημαίνεται, εν προκειμένω, ότι η εναγόμενη ισχυρίζεται πως οι ενάγοντες ουδέποτε απάντησαν σε σχετικό έγγραφο που τους απέστειλε μέσω τηλεομοιοτυπίας, το οποίο έφερε

ημερομηνία 20.07.2015, αρνούμενοι κατ' αυτόν τον τρόπο να συμπράξουν στην κατάρτιση της αντίστοιχης συμφωνίας προσχώρησής της στο ανωτέρω μνημόνιο, με αυτόν δε τον ισχυρισμό της επιχειρεί να αποδείξει καταχρηστική συμπεριφορά από πλευράς των αντιδίκων της. Ωστόσο, ο ανωτέρω ισχυρισμός της εναγομένης κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος από ουσιαστική άποψη. Ειδικότερα, η εναγόμενη, αν και είχε επαρκώς και εγκαίρως ενημερωθεί τόσο από το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος όσο και από τους ίδιους τους ενάγοντες για τη δυνατότητά της να προσχωρήσει στην ανωτέρω συμφωνία, με τους ευνοϊκούς όρους που αυτή προέβλεπε, δεν έκανε χρήση της κατά τα ανωτέρω ταχθείσας προθεσμίας προχώρησης, στο μέτρο που δεν προέβη σε οποιαδήποτε συναφή ενέργεια μέχρι και την 30.12.2011, παρά το γεγονός ότι εξακολουθούσε να παρέχει στους πελάτες της τα έργα των μελών των εναγόντων. Έτι περαιτέρω, η εναγόμενη δεν προέβη σε καμία απολύτως ενέργεια προς την επίτευξη συμφωνίας προσχώρησης ή έστω διακανονισμού ή άλλης μορφής συμβιβαστική συμφωνία, ακόμη και όταν οι ενάγοντες της κοινοποίησαν την με αριθμό 482/118/2014 αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζητούσαν τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αμοιβής τους για την ως άνω αιτία. Μάλιστα, αν και είχε νομίμως κλητευθεί προς τούτο, δεν εμφανίστηκε ούτε και εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο κατά τη συζήτησή της. Συνεπώς, η εναγόμενη, με το προρρηθέν από 20.07.2015 έγγραφό της, όψιμα, δηλαδή σε χρόνο που οι ενάγοντες, κατόπιν της δικής της συμπεριφοράς, είχαν ήδη επιδιώξει δικαστικά την είσπραξη των αμοιβών τους και είχαν ήδη πετύχει την έκδοση της σχετικής επ' αυτής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου με την οποία τούτη [η εναγόμενη], πέραν όλων των άλλων, υποχρεωνόταν στην άμεση καταβολή του ημίσεως του ορισθέντος από το δικαστήριο [Μονομελές Πρωτοδικείο] ποσού, γνωστοποίησε την πρόθεση της να έλθει σε συνεννόηση με τους αντιδίκους της. Η ανωτέρω ενέργειά της, ωστόσο, δεν συνιστά προσήκουσα πρόταση για τη σύναψη οποιασδήποτε συμφωνίας, πολύ δε περισσότερο για την προσχώρηση σε συμφωνία με ήδη διατυπωμένους και σαφείς όρους. Σε αυτό το πλαίσιο, η μη σύμπραξη των εναγόντων στην κατά τα ανωτέρω πρόταση της εναγομένης ουδόλως συνιστά καταχρηστική συμπεριφορά εκ μέρους τους. Επισημαίνεται, άλλωστε ότι οι όροι με τους οποίους η εναγόμενη πρότεινε την υπαγωγή της στο ως άνω

Διαδικασία

μνημόνιο και συγκεκριμένα η πρόθεσή της να συμφωνήσει μεν τους ευνοϊκούς όρους περί αμοιβών, αρνούμενη όμως ταυτόχρονα την καταβολή των ήδη επιδικασθέντων με την ανωτέρω αναφερόμενη απόφαση που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, συνιστούσαν όρους αντίθετους προς σαφή και ρητά διατυπωμένο όρο της σύμβασης προσχώρησης και δη τον με αριθμό 1.4. του από 15.11.2011 μνημονίου – συμφωνίας, κατά τον οποίο προβλεπόταν η μη δυνατότητα προσχώρησης [και αντίστοιχα η δυνατότητα σε αντίθετη περίπτωση], εάν ο αιτούμενος αυτήν δεν είχε προηγουμένως καταβάλλει το επιδικασθέν δια δικαστικής απόφασης ποσό. Έτσι κρίνοντας και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, δια της προσβαλλόμενης απόφασής του, ήτοι απορρίπτοντας ως ουσία αβάσιμο τον ισχυρισμό της εναγομένης περί επίδειξης καταχρηστικής συμπεριφοράς από την πλευρά των εναγόντων στο μέτρο που δεν συνέπραξαν στην προσχώρηση της ξενοδοχειακής της επιχείρησης στο από 15.11.2011 μνημόνιο – συμφωνία, ορθώς τον νόμο εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε, απορριπτομένου του εκτιμώμενου ως πρώτου λόγου της κρινόμενης εφέσεως, με τον οποίο η εκκαλούσα προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση σφάλμα αναφορικά με την κρίση της ότι δεν υφίσταται συναφώς καταχρηστική συμπεριφορά των εναγόντων ως αβάσιμου από ουσιαστική άποψη. Επισημαίνεται, εν προκειμένω, ότι η συγκεκριμένη χρήση από την εναγόμενη των έργων των εναγόντων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο λειτουργίας της ξενοδοχειακής της επιχείρησης, ενόψει δε και της φύσης και των συνθηκών της από μέρους της εκμετάλλευσης των προστοσευόμενων από τους ενάγοντες έργων, καθίσταται αδύνατη η εφαρμογή του προβλεπόμενου από τη διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 Ν. 2121/1993 τρόπου υπολογισμού της εύλογης αμοιβής τους σε ποσοστό επί των καθάριστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητά της εναγόμενης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων τους και συνεπώς, η αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η εναγόμενη στους εναγόντες πρέπει να καθοριστεί σε ορισμένο κατ' έτος ποσό, το οποίο είναι εيناίο για όλους τους ενάγοντες και εύλογο. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η ξενοδοχειακή επιχείρηση της εναγόμενης [ξενοδοχείο λειτουργούσε εντός του επίδικου χρονικού διαστήματος [01.01.2008 έως 31.12.2012] καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, δηλαδή επί 365 ημέρες, απορριπτομένου προς τούτο ως

Διαδικασία

ουσιαστικά αβάσιμου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού της εναγομένης; ήτοι του ισχυρισμού της περί εποχικής λειτουργίας της ξενοδοχειακής της μονάδος. Ειδικότερα, όπως προκύπτει και από τις προσκομιζόμενες, με την επιμέλεια των εναγόντων εκτυπώσεις που αφορούν τα στοιχεία της εν λόγω επιχείρησης της εναγομένης, όπως αυτά είναι καταχωρημένα στην ηλεκτρονική σελίδα του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, όπου και γίνεται λόγος για «καθ' όλο τον χρόνο» περίοδο λειτουργίας. Επιπλέον, από το με αριθμό πρωτοκόλλου 680/28.09.2018 έγγραφο της Ένωσης Ξενοδόχων το οποίο προσκομίζεται με την επιμέλεια της εναγομένης, αποδεικνύεται μεν η κατά το χρόνο αυτό, ήτοι κατά το έτος 2018, εποχική λειτουργία του ξενοδοχείου της, όχι όμως και το ότι το ίδιο ξενοδοχείο λειτουργούσε εποχικά κατά το επίδικο χρονικό διάστημα [2008 – 2012], δεδομένου ότι δεν γίνεται καμία αναφορά για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα στο έγγραφο αυτό. Συμπέρασμα ως προς την εποχική λειτουργία της επιχείρησης της εναγομένης κατά το επίδικο χρονικό διάστημα [2008 – 2012] δεν μπορεί να εξαχθεί ούτε και από τη εκτύπωση από την ηλεκτρονική σελίδα του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, την οποία επίσης προσκομίζει η εναγομένη. Πιο συγκεκριμένα, στο προκείμενο έγγραφο φαίνεται η επιχείρηση της εναγομένης να λειτουργεί εποχικά, ωστόσο η συγκεκριμένη εκτύπωση δεν φέρει κανένα προσδιοριστικό στοιχείο του χρόνου, κατά τον οποίο έλαβε χώρα η συγκεκριμένη καταχώρηση [περί εποχικής λειτουργίας], ώστε δεν αποδεικνύεται άνευ ετέρου ότι το ξενοδοχείο της εναγομένης λειτουργούσε εποχικά κατά τα έτη 2008 – 2012. Άλλωστε, εάν η συγκεκριμένη εκτύπωση συνδυαστεί και με τις προσκομιζόμενες από τους ενάγοντες εκτυπώσεις από την ηλεκτρονική σελίδα του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, προκύπτει ότι τα σχετικά με την εποχική λειτουργία του ξενοδοχείου στοιχεία, ως διάφορα των αντίστοιχα καταχωρηθέντων κατά το έτος 2011, προφανώς αναφέρονται σε χρόνο μεταγενέστερο του επίδικου. Προς το συμπέρασμα αυτό συνηγορεί και το γεγονός ότι στο ως άνω έγγραφο που προσκομίζει η εναγομένη το ξενοδοχείο της εμφανίζεται ως έχον τέσσερα (4) αστέρια, ενώ σαφώς αποδείχθηκε, κατά τα ανωτέρω λεχθέντα, ότι το ξενοδοχείο αυτό ήταν, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα [2008 – 2012] τριών (3) αστέρων [βλ., επίσης, τις ανωτέρω αναφερόμενες και προσκομιζόμενες από τους ενάγοντες εκτυπώσεις από την ηλεκτρονική σελίδα του

Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, το από 20.07.2015 έγγραφο της εναγομένης προς τους ενάγοντες, το οποίο προσκομίστηκε νομότυπα από την πρώτη, καθώς και το με αριθμό πρωτοκόλλου 3843/31.05.2010 έγγραφο της Διεύθυνσης Τουρισμού στα οποία το ξενοδοχείο της εναγόμενης εμφανίζεται ως τριών (3) αστέρων]. Επισημαίνεται, εξάλλου, πως το γεγονός ότι το εν λόγω ξενοδοχείο λειτουργεί σε παραθαλάσσια περιοχή, με καλοκαιρινό κυρίως τουρισμό, και άρα μεγαλύτερο ποσοστό πληρότητας κατά το αντίστοιχο διάστημα εκάστου έτους, δεν αποδεικνύει άνευ ετέρου ότι δεν θα μπορούσε το ίδιο αυτό ξενοδοχείο, σε κάποιο χρονικό σημείο της λειτουργίας του, να λειτουργήσει και κατά τους χειμερινούς μήνες, λαμβανομένης μάλιστα υπόψη και της αξιόλογης τουριστικής κίνησης που παρουσιάζεται και κατά τους χειμερινούς μήνες στην ευρύτερη περιοχή του

Σημειώνεται, επίσης, ότι η εναγόμενη, πέραν των ανωτέρω εγγράφων, τα οποία ήδη εκτιμήθηκαν, δεν προσκόμισε προς απόδειξη της επικαλούμενης εποχικής λειτουργίας του ξενοδοχείου της, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, άλλα αποδεικτικά μέσα, πράγμα το οποίο θα μπορούσε να πράξει ευχερώς, και δη δεν προσκόμισε τούτη [εναγόμενη] δηλώσεις Ε3 για τα επίδικα έτη [2008 – 2012] ή δήλωση προς την αρμόδια Δ.Ο.Υ. της για την εποχική λειτουργία του ξενοδοχείου της κατά τον ίδιο χρόνο ή τα τηρούμενα από την επιχείρησή της βιβλία κατά τα εν λόγω έτη. Ομοίως ότι τα νομοτύπως προσκομιζόμενα από την εναγόμενη τιμολόγια παροχής υπηρεσιών εκδόσεως του δευτέρου των εναγόντων, τα οποία αφορούν στην αμοιβή του για τη δημόσια εκτέλεση του ρεπερτορίου των μελών του στο εστιατόριο της πισίνας του ξενοδοχείου της [της εναγομένης], για το χρονικό διάστημα από 1^{ης} Μαΐου έως και 30^{ης} Σεπτεμβρίου εκάστου εκ των ετών 2011 – 2016, δεν αποδεικνύουν την εποχική λειτουργία της εν λόγω επιχείρησης έστω για τα έτη 2011 και 2012, τα οποία και εμπίπτουν στο επίδικο χρονικό διάστημα, καθώς ευχερώς διαπιστώνεται ότι η συγκεκριμένη αμοιβή συνδέεται με τη λειτουργία ανεξάρτητου χώρου [εστιατορίου], ο οποίος βρίσκεται στον εξωτερικό χώρο του ξενοδοχείου, ο οποίος δύναται να είναι εποχιακά ενεργός, χωρίς να αποκλείεται η δυνατότητα αξιοποίησης της υπόλοιπης επιχείρησης και κατά τους χειμερινούς μήνες. Άλλωστε, τα εν λόγω τιμολόγια εκδόθηκαν την 20.07.2016 και δεν συνοδεύονται από αποδείξεις καταβολής της αξίας εκάστου, δεδομένης δε και της αναγραφόμενης επί του σώματος αυτών ρητής

επιφύλαξης του δευτέρου των εναγόντων ως προς την πλήρη εξόφλησή τους, δεν αποδεικνύουν ότι τούτα έχουν πραγματικά εξοφληθεί με την καταβολή από την εναγόμενη των αντίστοιχων ποσών. Έτσι κρίνοντας και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, δια της προσβαλλόμενης απόφασής του, ήτοι απορρίπτοντας ως ουσία αβάσιμο τον ισχυρισμό της εναγομένης περί εποχικής λειτουργίας της ξενοδοχειακής μονάδας ιδιοκτησίας της, εντός της οποίας ελάμβανε χώρα η παρουσίαση των προστατευόμενων έργων των μελών των εναγόντων, ορθώς τις αποδείξεις εκτίμησε, απορριπτομένου του εκτιμώμενου ως δεύτερου λόγου της κρινόμενης εφέσεως, με τον οποίο η εκκαλούσα προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση σφάλμα αναφορικά με την κρίση της ότι το ξενοδοχείο ιδιοκτησίας της λειτουργούσε καθ' όλο το χρόνο ως αβάσιμου από ουσιαστική άποψη. Πέραν των ανωτέρω, αποδείχθηκε και ότι η με αριθμό 235/2015 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου η οποία εκδόθηκε μετά τη συζήτηση ενώπιόν του της με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 482/118/2014 αίτησης ασφαλιστικών μέτρων των (εδώ) εναγόντων κατά της (εδώ) εναγομένης, όπως το περιεχόμενο αυτής διορθώθηκε οίκοθεν με την με αριθμό 373/2015 απόφαση του ίδιου δικαστηρίου, καθόρισε προσωρινά την εύλογη αμοιβή των εναγόντων για όλα τα επίδικα έτη, ήτοι από το έτος 2008 έως και το έτος 2012, στο συνολικό ποσό των 12.592,50 ευρώ, ήτοι στο ποσό των 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή στο ποσό των 36,50 ευρώ ανά δωμάτιο ετησίως [για καθένα ως άνω έτος], πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., και επιδίκασε προσωρινά στους ενάγοντες, καθόσον, κατά την κρίση του, συνέτρεχε επείγουσα προς τούτο περίπτωση, το ήμισυ του ως άνω ποσού εύλογης αμοιβής που αναλογεί σε έκαστο αυτών [των εναγόντων], ήτοι ποσό 3.148,12 ευρώ σε καθένα των εναγόντων, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων. Με βάση όλα τα κατά τα ανωτέρω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, απορριπτομένων των ισχυρισμών της εναγομένης περί καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος των εναγόντων, ίδια δε ως προς το ύψος της αιτούμενης αμοιβής, η οποία είναι [κατά τους ισχυρισμούς της] υπερβολική, δυσανάλογη και προσδιορίζεται καθ' εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης των αντιδίκων της, λαμβανομένων επιπρόσθετα υπόψη της αξίας της συγκεκριμένης χρήσης από πλευράς της εναγομένης, στο

Διαδικασία

πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών που έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της επιχείρησής της, του αριθμού των δωματίων, του σκοπού της διαμονής των πελατών στο ξενοδοχείο, των πραγματικών δυνατοτήτων τους να παρακολουθήσουν στο δωμάτιό τους τηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι ενάγοντες, του μεγέθους του τηλεοπτικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των έργων των μελών των εναγόντων και των αμοιβών που προβλέπονται στο μνημόνιο που υπογράφηκε μεταξύ των εναγόντων και του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, αλλά και του αμοιβολογίου των εναγόντων, σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής που λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), κρίνεται από το παρόν Δικαστήριο ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει η εναγόμενη στους ενάγοντες πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως. Συνακόλουθα, η εύλογη αμοιβή που δικαιούνται οι ενάγοντες, ανέρχεται, για καθένα από τα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012, στο ποσό των 2.518,50 ευρώ [(0,10€ για κάθε δωμάτιο ημερησίως X 365 ημέρες) X 69 δωμάτια = 36,5€ για κάθε δωμάτιο ετησίως X 69 δωμάτια = 2.518,50 ευρώ] και άρα για όλο το επίδικο χρονικό διάστημα στο ποσό των 12.592,50 ευρώ [2.518,50€ X 5 έτη], πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α., επιμεριζόμενη κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς [μέλη πρώτου ενάγοντος] και κατά ποσοστό 50% για τους μουσικούς, τραγουδιστές και τους παραγωγούς [μέλη δεύτερου ενάγοντος], κρίνεται δε τούτη εύλογη και ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των εναγόντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσίασης των προστατευόμενων από αυτούς έργων μέσω των δεκτών τηλεόρασης που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των έργων αυτών υπό εύλογες προϋποθέσεις. Έτσι κρίνοντας και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, δια της προσβαλλόμενης απόφασής του, ορθώς τον νόμο εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε, απορριπτομένου του εκτιμώμενου ως τρίτου λόγου της κρινόμενης εφέσεως, με τον οποίο η εκκαλούσα προσήψε στην προσβαλλόμενη απόφαση σφάλμα αναφορικά με την κρίση της καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος των εναγόντων αναφορικά με το

Διαδικασία

ύψος του αιτούμενου ποσού εύλογης αμοιβής τους, το οποίο και εν τέλει τους επιδικάσθηκε, ως αβάσιμου από ουσιαστική άποψη.

V. Ενόψει όλων των ανωτέρω και μη υπάρχοντος άλλου λόγου προς εξέταση, πρέπει η κρινόμενη έφεση να απορριφθεί στο σύνολό της. Τα δικαστικά έξοδα των εφεσίβλητων – εναγόντων για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εκκαλούσας – ενάγουσας, λόγω της ήττας της και της αντίστοιχης νίκης των αντιδίκων της (άρθρα 176, 183, 190 παρ.3 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Τέλος, θα πρέπει το παράβολο της έφεσης που αναφέρεται στο διατακτικό να εισαχθεί στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495 παρ. 3 εδ. προτελευταίο ΚΠολΔ) κατά τα εκεί συναφώς οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την από 07.01.2020 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου στο Ειρηνοδικείο 2/08.01.2020 και με αριθμό έκθεσης προσδιορισμού δικασίμου στο παρόν Δικαστήριο 31/4/09.01.2020 έφεση κατά της με αριθμό 120/2019 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου εκδοθείσας κατά την τακτική διαδικασία.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ αυτήν στην ουσία.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εκκαλούσα στα δικαστικά έξοδα των εφεσίβλητων, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του με κωδικό πληρωμής 31557069195003090086 ηλεκτρονικού παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΕ και ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην 23^η την 23^η Μαρτίου 2023, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

